

Daniels Bog – Nummer Femoghalvfjerds

De profetiske paralleller: Fra Esajas' budskab til nutidige åbenbaringer

Jeff Pippenger

2024-02-08

Når Esajas fremfører det budskab, som de femogtres år repræsenterer (kapitel syv, vers otte), for Jerusalems ugudelige leder, gør han det ved „valkerens mark“ og „enden af ledningen fra den øvre dam“ i året 742 f.Kr. 742 f.Kr. repræsenterer 1863, for Jesus illustrerer altid enden med begyndelsen. Oprøret i 1863 repræsenterer igen søndagsloven i De Forenede Stater, for Jesus illustrerer altid enden på en ting med begyndelsen på en ting. 1863 var begyndelsen på den juridisk registrerede laodikeiske adventistkirke, og den kirke efterlades øde ved „det store jordskælv“ under søndagsloven. Hvordan kunne et selskab, som juridisk styres af Staten (ikke det omvendte, at Kirken kontrollerer Staten), fortsætte med at holde fast ved syvendedagssabbatten på det tidspunkt, hvor selvsamme regering juridisk forbyder gudsyndelse på den syvende dag?

Ved begyndelsen og afslutningen af Kristi tjeneste rensede Han templet. Ved den første tempelrenselse påpegede Kristus, at lederne havde gjort „hans Faders hus“ til en røverkule, men ved den sidste renselse af templet havde Han fastslået, at „deres hus“ blev overladt dem øde. Det gamle Israel illustrerer det moderne Israel. Han opførte og rensede det milleritiske tempel ved adventismens begyndelse, men ved den endelige renselse, renselsen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, udsprang Laodikea-adventismen af Hans mund, og „deres hus“ efterlades da øde.

Esajas befinder sig ved valkerens mark, da han træder frem over for kong Akaz. Valkerens mark repræsenterer den renselse, som pagtsbudbringeren, der pludselig kommer til sit tempel, fuldbyrder og renser Levis sønner som med „valkerens sæbe“. Denne renselse blev fuldbyrdet ved adventismens begyndelse, og den fuldbyrdes igen ved enden.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede vejen for mit åsyn; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens engel, som I har behag i: se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans komme dag? og hvem kan blive stående, når han åbenbarer sig? For han er som en smelters ild og som tvætterses lud. Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være velbehageligt for Herren som i gamle dage og som i fordums år. Malakias 3:1–4.

Esajas møder Akaz med tegnet på sin søn, hvis navn symboliserer, at «en rest skal vende tilbage» i de sidste dage. Resten er dem, som «vender tilbage». Esajas møder den ugudelige kong Akaz under historien om templets renselse, som begyndte i den milleritiske historie i 1844 og blev bragt til afslutning ved ulydighed i 1863. I de sidste dage er renselsen historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Havde milleritterne fulgt Guds åbnende forsyn, som fulgte efter 1844, ville de have fuldført værket.

„Hvis adventisterne efter den store skuffelse i 1844 havde holdt fast ved deres tro og var gået frem i enighed under Guds åbenbarede forsyn, idet de tog imod den tredje engels budskab og i Helligåndens kraft forkyndte det for verden, ville de have set Guds frelse; Herren ville mægtigt have virket sammen med deres bestræbelser, værket ville være blevet fuldendt, og Kristus ville allerede være kommet for at modtage sit folk til deres løn. Men i den periode af tvivl og usikkerhed, som fulgte efter skuffelsen, opgav mange af adventtroende deres tro.... Således blev værket hindret, og verden blev efterladt i mørke. Havde hele adventistlegemet forenet sig om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt forskellig ville da ikke vor historie have været!“
Evangelism, 695.

Undladelsen af at »fortsætte forenet i Guds åbenbarede forsyn« førte dem inden 1856 ind i en laodikeisk tilstand, og det efterfølgende oprør i 1863 markerede begyndelsen på den ørkenvandring, som var blevet anskueliggjort ved det gamle Israel, da de svigtede deres tiende og sidste prøve og derpå blev dømt til at dø i ørkenen i løbet af de følgende fyrre år.

Esajas søn giver løftet om, at ved den endelige tempelrenselse i de sidste dage “skal en rest vende tilbage”. Deres “tilbagevenden” illustreres af Jeremias, som fik løftet, at hvis han ville “vende tilbage”, ville han blive Guds vægter. De hundrede og fireogfyrre tusinde er dem, som er vendt tilbage fra en skuffelse.

De, som udgør de hundrede og fireogfyrre tusinde, har erfaret en skuffelse og ventet på deres Herre. De er blevet forbilledliggjort ved de kloge jomfruer i den milleritiske historie, og i både begyndelses- og afslutningshistorien sammenføjes to stave til ét folk under Helligåndens udgydelse i Midnatsråbets tid.

Den ugudelige konge Akaz repræsenterer Judas lederskab, som vil have hørt budskabet, men som forkaster det budskab, der fremføres af Esajas, og derved “snubler og falder og sønderslås og indfanges og tages”. De er dem, som “søger dem, der har genfærdsånder, og åndemanere, som piber og mumler”, hvilket repræsenterer den spiritualistiske erfaring, som de bukker under for, idet de modtager den kraftige vildfarelse i 2 Thessalonikerbrev. Akaz’ forkastelse af Esajas’ budskab i 742 f.Kr. svarer til 1863, da Millers budskab blev forkastet. Esajas er et forbillede på Miller, og både Esajas’ og Millers budskab var baseret på de “syv tider”, som har deres forankringspunkt i vers otte i Esajas, kapitel syv. Millers søn (Esajas’ søn) repræsenterer Elias-bevægelsen, som fremstår i de sidste dage.

Udtalelsen imod Ahaz for hans forkastelse indbefattede forudsigelsen om at blive besejret af nordens konge, som i de sidste dage er den trefoldige forening af det moderne Rom, der beherskes af pavedømmet.

HERREN talte atter til mig og sagde: Eftersom dette folk forkaster Shiloahs vande, som flyder sagte, og fryder sig over Rezin og Remaljas søn, se, derfor lader Herren flodens vande komme op over dem, stærke og vældige, nemlig Assyriens konge og al hans herlighed; og den skal stige over alle sine lejer og gå over alle sine bredder. Og den skal trænge ind i Juda, oversvømme og gå over, nå lige op til halsen; og udfoldelsen af dens vinger skal fylde bredden af dit land, Immanuel. Esajas 8:5–8.

Esajas mødtes med den ugudelige kong Akaz ved enden af den øvre dams vandledning, og selv om der blandt bibelhistorikere og arkæologer hersker usikkerhed om, hvorvidt den øvre dam var den samme dam som Siloamdammen på Kristi tid, fjerner sammenhængen i Esajas' profeti enhver tvivl, for Esajas angiver, at kongen fra nord skulle komme over Akaz, fordi han havde forkastet Sjiiloas vande, som flyder sagte. „Sjiiloah“ er Det Gamle Testaments navn for „Siloam“ i Det Nye Testamente.

Det var ved Siloamdammen, at Jesus helbredte den blinde mand, og den onde kong Akaz repræsenterer den blinde laodikæiske ledelse, både i 1863 og ved den snart kommende søndagslov, som nægter at lade sig helbrede. „Shiloah“ og „Siloam“ betyder begge „udsendt“, og et budskab blev udsendt fra Faderen til Sønnen, som derpå gav det til Gabriel og de hellige engle for at overbringe det til Esajas, der bragte det budskab, som var „udsendt“ fra himlen til en blind laodikæisk leder.

Ledningen fra den øvre dam, hvor Esajas frembar budskabet, repræsenterer det sted, hvor Helligåndens regn ledes til Guds folk, sådan som det også fremstilles ved de gyldne rør i Zakarias' syn eller ved stigen i Jakobs drøm.

"Det, som Gud har beredt for os, fremstilles i Zakarias, kapitel 3 og 4, samt 4,12–14: 'Og jeg svarede igen og sagde til ham: Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør udtømmer den gyldne olie af sig selv? Og han svarede mig og sagde: Ved du ikke, hvad disse er? Og jeg sagde: Nej, min herre. Da sagde han: Disse er de to salvede, som står hos hele jordens Herre.'"

Herren er fuld af hjælpeskilder. Han mangler ikke midler. Det er på grund af vor mangel på tro, vor jordbundethed, vor overfladiske tale, vor vantro, som kommer til udtryk i vor samtale, at mørke skygger samler sig om os. Kristus åbenbares ikke i ord eller karakter som den, der er ganske elskelig, og den ypperste blandt titusinder. Når sjælen er tilfreds med at ophøje sig til tomhed, kan Herrens Ånd gøre kun lidt for den. Vort nærsynede blik ser skyggen, men kan ikke se herligheden hinsides. Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og føre hen over hele jordens overflade og bringe ødelæggelse og død i sit spor.

„Skal vi sove lige på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi i vore menigheder måtte have Guds Ånd og ånde indblæst i Hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve. Vi behøver at se, at vejen er snæver, og porten trang. Men når vi går gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 216, 217.

„Den gyldne olie“ er budskaberne fra Guds Ånd, som kommer ned fra det øvre bassin gennem den ledning, der er de to gyldne rør, som er de to vidner i Bibelen og Profetiens Ånd, eller Det Gamle og Det Nye Testamente, eller loven og profeterne, eller Moses og Elias.

„De salvede, som står hos hele jordens Herre, har den stilling, som engang blev givet Satan som den skyggende kerub. Ved de hellige væsener, som omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynet, så de ikke skal blafre og slukkes. Var det

ikke for, at denne hellige olie udgydes fra himmelen i budskaberne fra Guds Ånd, ville det ondes magter have fuldstændig kontrol over menneskene.“

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de budskaber, som han sender os. Derved afviser vi den gyldne olie, som han vil udgyde i vore sjæle, for at den kan meddeles til dem, som er i mørke. Når råbet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ud ham i møde,’ vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har næret Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv kraft til at skaffe olien, og deres liv går til grunde. Men hvis der bedes om Guds Helligånd, hvis vi bønfaller, som Moses gjorde: ‘Lad mig se din herlighed,’ vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. ‘Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.’ Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

Det budskab, som Akaz forkastede, var midnatsråbets budskab, som ville være kulmineret i Kristi andet komme, hvis Laodikeas lederskab havde modtaget budskabet til Laodikea, som blev „sendt“ til dem i 1856. Dette budskab ville da være svulmet op til et højt råb, og Guds folk ville have fuldført værket og været i fred. I stedet vendte de tilbage til det spy, som de var blevet udfriet fra.

Esajas og Akaz fremstilles som værende i renselsesprocessen ved blegermarkens mark, som udføres af Pagtens Sendebud i Malakias, kapitel tre. De er symbolsk placeret dér, hvor „olien“ (et budskab) udgydes i Zakarias’ syn, og i de sidste dage er Esajas’ budskab til Akaz Islams budskab i det tredje Ve; det er budskabet om de syv tordners skjulte historie; det er budskabet om, at den ottende er af de syv; det er budskabet om vingården; det er budskabet om „Sandhed“, som alle er elementer i Jesu Kristi Åbenbaring, der i de sidste dage frembringer den renselse, som blegermarkens mark repræsenterer.

Det var og er også budskabet om de „syv tider“, som forandres fra Millers grundhjørneste til hjørnets hovedsten; for det var den første sandhed, og derfor må det også være den sidste sandhed. 1863 markerede afslutningen på en renselsesproces, som begyndte med den tredje engels komme den 22. oktober 1844 og til sidst nåede frem til lyset om de „syv tider“ i 1856. I 1844 markerede lyset om de to tusind tre hundrede år en begyndelse, som førte til den afslutning, der blev markeret af de to tusind fem hundrede og tyve år. Alligevel nægter laodikeisk blindhed i begyndelsen og afslutningen at se forholdet mellem de to syner. 1863 repræsenterer afslutningen på en renselsesproces, som altid finder sted, når et budskab bliver afseglet, og den tredje engels budskab blev afseglet den 22. oktober 1844.

Lyset fra den tredje engel, som blev åbenbaret i 1844, var ikke et enkeltstående lys; det var det, som Søster White omtaler som „den tredje engels fremadskridende lys“. Den tredje engels fremadskridende lys begyndte i 1844 og fortsætter med at skride frem, indtil nådetiden afsluttes; men da det først kom, og når det til sidst ender, findes der en særlig prøvetid for den tredje engel. Disse prøvetider, ved begyndelsen og ved afslutningen, repræsenterer også en prøvelsesproces, som Daniel fremstiller som en „tiltagende kundskab“, hvilket også er den tredje engels fremadskridende lys.

Prøvelsesprocessen ved begyndelsen begyndte i 1844, og det fremadskridende lys voksede i kundskab, indtil det nåede sin afslutning i 1856. Begyndelsens lys og afslutningens lys i prøvelsesperioden er de to syner i Daniels bog, kapitel otte, vers tretten og fjorten, som udgør fundamentet og Adventismens centrale søjle.

Den første engels prøvetid begyndte den 11. august 1840 og endte ved den første skuffelse den 19. april 1844. Derefter begyndte den anden engels prøvetid og fortsatte indtil den 22. oktober 1844. På det tidspunkt trådte den tredje engel frem, og den tredje engels prøvetid fortsatte, indtil det laodikeiske adventistvæsen forkastede den tredje engels lys i 1863.

Prøvetiden for den tredje engel i milleritisk adventisme havde en begyndelse og en afslutning, og begyndelsen og afslutningen må repræsentere det samme, for Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen af en ting. Åbningen af den fremadskridende belysning fra den tredje engel var lyset om fremtrædelsen (»mareh«-synet) i vers fjorten i Daniels bog, kapitel otte. Afslutningen på den fremadskridende belysning fra den tredje engel var lyset om nedtrampningen af helligdommen og hæren (»chazon«-synet) i vers tretten. De to syner er profetisk sammenflettede.

Da skal du lade jubelårets basun lyde på den tiende dag i den syvende måned; på forsoningsdagen skal I lade basunen lyde over hele jeres land. 3 Mosebog 25,9.

Basunen, som skulle lyde på Forsoningsdagen, hvilket var den 22. oktober 1844, var jubelbasunen, som repræsenterer den hellige cyklus på syv år, hvilket udgør to tusind fem hundrede og tyve dage. Herren havde til hensigt at føre det gamle Israel direkte ind i Det Forjættede Land, men deres oprør forhindrede, at det skete. Herren havde til hensigt at føre det moderne Israel direkte ind i Det Forjættede Land, men oprør forhindrede, at det skete. Hvis det moderne Israel havde været lydigt mod det fremadskridende lys fra den tredje engel, ville de have advaret verden, og Herren ville være kommet tilbage for over hundrede år siden.

For at dette kunne ske, ville Herren have måttet virke en forvandling blandt milleritterne, og denne forvandling identificeres i Skrifterne som Guds hemmelighed. Hvis adventismen havde fulgt den tredje engels fremadskridende lys, ville Jubelårets basun have lydt hele vejen til enden, for det er i de dage, da den syvende basun lyder, at Guds hemmelighed fuldendes. I Åbenbaringen 10 begyndte denne basun, som er Jubelårets basun og også den tredje ve-trængsels basun, at lyde den 22. oktober 1844.

Og englen, som jeg så stå på havet og på jorden, løftede sin hånd mod himlen og svor ved ham, som lever i al evighed, som skabte himlen og det, som er i den, og jorden og det, som er på den, og havet og det, som er i det, at der ikke skulle være mere tid; men i de dage, da den syvende engels røst høres, når han skal begynde at basune, da skal Guds hemmelighed fuldendes, sådan som han har forkyndt det for sine tjenere profeterne. Åbenbaringen 10:5–7.

Den prøvende renselsesproces, som begyndte den 22. oktober 1844, og som var den tredje engels fremadskridende lys, begyndte med lyset fra Daniel kapitel otte, vers fjorten, og den endte med lyset fra Daniel kapitel otte, vers tretten. Den begyndte med svaret i vers fjorten og endte med spørgsmålet i vers tretten.

Disse nitten år blev forbilledligt fremstillet ved ankomsten af Esajas' advarselsbudskab til Akaz, kongen over det bogstavelige Juda, under en borgerkrig mellem nord og syd. Disse nitten år endte med, at kongen i nord førte Israel i fangenskab. Disse nitten år var et forbillede på den tredje engels ankomst i 1844 frem til oprøret i 1863. Den fremadskridende lysstråle fra den tredje engel blev repræsenteret ved Esajas' budskab.

Forkastelsen af det fremadskridende lys gjorde ende på Miller-bevægelsen, og i denne prøvelsestid overgik den filadelfiske Miller-bevægelse til den laodikeiske menighed. De nitten år, der begyndte i 742 f.Kr., og de nitten år, der begyndte i 1844, repræsenterer begge en prøvelses- og renselsesproces i de sidste dage, det vil sige den endelige prøvelsestid for den tredje engels fremadskridende lys.

I denne sidste prøvelsesproces vil Guds mysterium blive fuldendt. De et hundrede og fireogfyrre tusind er dem, som venter, vender tilbage og bliver beseglet.

Bind vidnesbyrdet sammen, forsegl loven blandt mine disciple. Og jeg vil bide på Herren, som skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil håbe på ham. Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er til tegn og til undere i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg. Esajas 8:16–18.

Den afsluttende prøvetid for det tiltagende lys fra den tredje engel i de sidste dage begyndte dér, hvor den indledende prøvetid begyndte. Den begyndte, da Jesus løftede sin hånd mod himlen og forkyndte, »at der ikke skulle være tid mere.« Denne kundgørelse fandt sted den 22. oktober 1844, da den syvende basun bekendtgjorde jubelåret ved afslutningen af den hellige syvfoldige cyklus. Cyklussen på syv år, gentaget syv gange, udgjorde bogstaveligt niogfyrre år, eller to tusind fem hundrede og tyve dage.

1989 markerer „endetiden“ i de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse, og 1989 markerer afslutningen på de hundrede og seksogtyve år, som begyndte ved oprøret i 1863. De hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse begyndte ved „endetiden“ med et symbol på „de syv tider“, for et hundrede og seksogtyve er en tiendedel af tolv hundrede og tres, som igen er halvdelen af to tusind fem hundrede og tyve.

Jesus fremstiller altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting, og begyndelsen på de hundrede fireogfyrre tusindes bevægelse blev kendetegnet ved et symbol på de „syv tider“, ligesom det er ved bevægelsens afslutning. Dagene med den syvende engels basunrøst, når Guds mysterium fuldendes, begyndte ved afslutningen af de „tre og en halv“ dage i Johannes' Åbenbaring kapitel elleve. Den syvende basun, som også er det tredje Ve, lod sin anden tone lyde den 7. oktober 2023, og Guds mysterium er nu ved at fuldendes, således som „han har forkyndt det for sine tjenere, profeterne.“ Bevægelsens afslutning kendetegnes ved et symbol på „syv tider“, sådan som begyndelsen på selvsamme bevægelse gjorde.

Ved endetiden i 1798 ophørte de »syv tider« af Guds harme mod det nordlige rige, og ved afslutningen af milleritternes bevægelse markerede forkastelsen af de sandheder, der er forbundet med de »syv tider«, oprøret i 1863. Jesus fremstiller altid enden på en ting ved begyndelsen på en

ting, og den første engels bevægelse (milleritterne) fremstiller den tredje engels bevægelse (de hundrede og fireogfyrre tusinde). Begge bevægelser begynder med og ender med de »syv tider«. Man kan ikke finde på sådanne ting.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„De, som indtager betroede stillinger, må ikke omvendes til verdens selvnødende, ødsle principper, for det har de ikke råd til; og om de havde råd, ville Kristus-lignende principper ikke tillade det. Der er behov for mangfoldig undervisning. 'Hvem vil han lære kundskab? og hvem vil han give forståelse af læren? dem, som er vænnet fra mælken, og som er taget fra brystet. For bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, der lidt.' Således skal Herrens ord tålmodigt bringes frem for børnene og holdes frem for dem af forældre, som tror Guds ord. 'Ja, med stammende læber og med et andet tungemål skal han tale til dette folk. Han, som sagde til dem: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvægelserne; men de ville ikke høre. Derfor blev Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, der lidt; for at de skulle gå og falde bagover og blive knust og blive fanget i snaren og blive grebet.' Hvorfor?—fordi de ikke gav agt på Herrens ord, som kom til dem.

“Dette betyder dem, som ikke har modtaget undervisning, men har næret deres egen visdom og har valgt selv at handle efter deres egne forestillinger. Herren giver disse prøven, så at de enten skal indtage deres plads for at følge Hans råd eller afslå og handle efter deres egne forestillinger, og da vil Herren overlade dem til det visse resultat. På alle vore veje, i al vor tjeneste for Gud, taler Han til os: 'Giv Mig dit hjerte.' Det er den underdanige, lærevillige ånd, som Gud ønsker. Det, som giver bønner dens fortrin, er den kendsgerning, at den åndes frem fra et kærligt, lydigt hjerte.”

”Gud kræver visse ting af sit folk; hvis de siger: Jeg vil ikke hengive mit hjerte til at gøre dette, lader Herren dem fortsætte i deres formodede vise dømmekraft uden himmelsk visdom, indtil dette skriftsted [Esajas 28,13] går i opfyldelse. I skal ikke sige: Jeg vil følge Herrens ledelse indtil et vist punkt, som stemmer overens med min egen dømmekraft, og derefter holde fast ved jeres egne forestillinger og nægte at lade jer formes efter Herrens lignelse. Lad spørgsmålet blive stillet: Er dette Herrens vilje? ikke: Er dette —s mening eller dømmekraft?” Testimonies to Ministers, 419.